

Ο φιλόανθρωπος βίος της Αγίας Θωμαΐδος

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η Αγία Μάρτυς Θωμαΐς γεννήθηκε και έζησε στην Αλεξάνδρεια και διακρινόταν για την ευσέβεια και την πνευματική της μόρφωση. Από μικρή ηλικία είχε επιδοθεί στα έργα της φιλανθρωπίας και του ελέους, συνοδεύοντας την μητέρα της. τη διακονία αυτή εξακολούθησε να την ασκεί ακόμα και όταν νυμφεύθηκε.

Η Αγία είχε μία κατά πάντα ευλογημένη οικογένεια. Με τον σύζυγό της συνδεόταν με αληθινή και ανυπόκριτη αγάπη. Την ειρηνική τους όμως συνύπαρξη την φθόνησε ο εφευρέτης της κακίας, διάβολος και θέλησε να τους χωρίσει, μάλιστα δε με τραγικό τρόπο.

Κάποτε που η Θωμαΐδα ήταν μόνη της στο σπίτι, επειδή ο σύζυγός της έλειπε σε δουλειές, δέχθηκε ανήθικη επίθεση από τον πατέρα του συζύγου της, δηλαδή τον πεθερό της, ο οποίος κυριευμένος από το δαίμονα της πορνείας και υποδουλωμένος στο πάθος της ακολασίας, ήθελε να έχει μαζί της ερωτική σχέση. Η Αγία, η οποία είχε πάντοτε ζωντανή στη μνήμη της την αίσθηση της πανταχού παρουσίας του Θεού και ζούσε με αγνότητα και σωφροσύνη, αντιστάθηκε με σταθερότητα και παρρησία. Προσπάθησε να τον πείσει ότι κάτι τέτοιο δεν πρέπει να γίνει, επειδή είναι αντίθετο με το θέλημα του Θεού, το οποίο ήταν γι' αυτήν τρόπος ζωής και πηγή εμπνεύσεως. Τυφλωμένος όμως εκείνος από το πάθος, επέμενε απειλώντας την με θάνατο. Η Αγία Θωμαΐς συνέχισε να αντιστέκεται και προτίμησε τον θάνατο από την υποδούλωση στο κράτος της αμαρτίας και την εξουσία του θανάτου. Γιατί η έξοδος με μαρτυρικό τρόπο από την παρούσα σύντομη ζωή για την δόξα του Θεού δεν είναι θάνατος, αλλά μετάβαση από τον

θάνατο στη ζωή. Είναι νίκη της ζωής επί του θανάτου.

Ο δυστυχής εκείνος την μαχαίρωσε θανάσιμα και μετά το τραγικό αυτό περιστατικό έχασε το φως του και γύριζε μέσα στο σπίτι σαν χαμένος. Στην κατάσταση αυτή τον βρήκαν κάποιοι γείτονες που έψαχναν για τον υιό του, και τον παρέδωσαν στις αρχές για να δικαστεί. Ενώ η Θωμαΐδα, όπως γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, «έλαβε στέφανον μάρτυρος διὰ τὴν σωφροσύνην».

Ο προϊστάμενος της σκήτης της Αλεξανδρείας, μοναχός Δανιήλ, μόλις πληροφορήθηκε το μαρτυρικό τέλος της Θωμαΐδος, κατέβηκε αμέσως στην πόλη με μερικούς μοναχούς και παρέλαβε το ιερό λείψανο της Αγίας. Το μετέφερε με ευλάβεια στη Σκήτη και το ενταφίασε με τιμές στο κοιμητήριο των Πατέρων. Τότε συνέβη και το εξής θαυμαστό. Κάποιος μοναχός, ο οποίος πολεμείτο από τον δαίμονα της πορνείας και είχε ταλαιπωρηθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα, προσευχήθηκε στον τόπο που ενταφιάσθηκε το λείψανο της Μάρτυρος, ζητώντας την βοήθειά της. και αφού άλειψε το σώμα του με λάδι από το καντήλι που έκαιγε στον τάφο της, απαλλάχθηκε από τον πειρασμό και ειρήνευσε. Αλλά κατά καιρούς και άλλοι πιστοί, μοναχοί και λαϊκοί, που βασανίζονταν από σαρκικούς πειρασμούς, προσεύχονταν στην Αγία και με τις πρεσβείες της ενισχύονταν στον αγώνα τους ή και απαλλάσσονταν από το πάθος.